

בש"פ 7562/15 - מחמד עיאש, אמיר אבו רמוז, מחמד אבו רמוז, עיאש עלאא נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7562/15

לפני: כבוד השופטת א' חיות

העוררים: 1. מחמד עיאש
2. אמיר אבו רמוז
3. מחמד אבו רמוז
4. עיאש עלאא

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים מיום
4.11.2015 במ"ת 50945-01-15 שניתן על ידי כבוד
השופט א' כהן

תאריך הישיבה: ה' בכסלו התשע"ו (17.11.2015)

בשם העוררים: עו"ד דניאלה קדרי

בשם המשיבה: עו"ד הילה גורני

החלטה

עמוד 1

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט א' כהן) מיום 4.11.2015 בה התקבלה בקשת המדינה להורות על מעצרים של העוררים עד תום ההליכים המתנהלים נגדם.

1. נגד העוררים, תושבי קבע בישראל המתגוררים בכפר עקב שבמזרח ירושלים, הוגש ביום 26.10.2015 כתב אישום המייחס להם עבירת שוד, פציעה בנסיבות מחמירות, נשיאת נשק בלא רשות על פי-דין, חבלה במזיד ברכב ושיבוש מהלכי משפט. על פי הנטען בכתב האישום בחודשים שקדמו לאירועים שיתוארו להלן נפגש ג'מיל חליפה, תושב הכפר אל-ג'יב (להלן: ג'מיל), העובד בבנק ההשקעות "אלסתת'מאר" בביר נבאללה (להלן: הבנק), עם רמי חליפה (להלן: רמי) וסיפר לו כי כל שלושה חודשים מועבר מהבנק כסף במזומן לכספת הבנק המרכזית באלבירה והציע לו לשדוד את הכסף. ביום 15.9.2015 עבד ג'מיל בבנק והודיע לרמי כי באותו יום תתבצע העברת הכסף ברכבו של מנהל הבנק (להלן: המתלונן) והשניים סיכמו כי אדם מטעמו של רמי יערוך תצפית מול הבנק על-מנת לוודא שהכסף יוכנס לרכבו של המתלונן. לאחר מכן פנה רמי לעורר 1, קרוב משפחתו (להלן: מחמד), נפגש עמו במחסום קלנדיה וסיפר לו על תוכניתו לשדוד את רכבו של המתלונן ובמעמד זה הסכים מחמד להשתתף בשוד. רמי ומחמד נסעו לכפר עקב שם התקשר מחמד לעורר 3, מחמד אבו רמוז (להלן: אבו רמוז), והציע לו להשתתף בשוד. אבו רמוז הסכים לכך ואף הביא לצורך ביצוע השוד, כך נטען, את טנדר הניסן השחור שלו (להלן: הטנדר) ממנו פירקו מחמד ואבו רמוז את לוחיות הרישוי במטרה למנוע את זיהויו. בהמשך, פנה מחמד לאחיו, העורר 4 (להלן: עלאא'), וביקש ממנו להגיע כמה שיותר מהר לביר נבאללה עם כלי נשק. עלאא פנה מצידו לאדם אחר אשר העביר לו תיק ובתוכו נשק מסוג M16 עם תחמושת וכן אקדח בקוטר 9 מ"מ (להלן: כלי הנשק). אבו רמוז פנה אף הוא לאחיו, העורר 2 (להלן: אמיר) והציע לו להצטרף לשוד, וזה נענה להצעה והגיע למקום ברכבו מסוג בורה (להלן: הבורה).

2. בתמצית יצוין כי בהמשך נסעו העוררים ורמי בטנדר ובבורה לביר נבאללה והביאו מביתו של רמי מסכות לפנינים וכפפות. הטנדר התמקם מול הבנק ושניים מהעוררים תצפתו על רכבו של המתלונן. בשעה 13:30 יצאו מהבנק עובדים ובהם ג'מיל והעמיסו על רכבו של המתלונן 2,500,000 ש"ח ו-200,000 דולר. ג'מיל והמתלונן נסעו ברכבו של המתלונן לכיוון רמאללה והעוררים ורמי עקבו אחריהם. סמוך לשעה 13:45 עקף רכבו של אמיר את רכב המתלונן, חסם את מסלול נסיעתו וכל הרכבים נעצרו. רמי, מחמד ואמיר יצאו מהרכב בו נסעו כשהם רעולי פנים ואוחזים בכלי הנשק. אמיר ניגש לחלונו של המתלונן והצמיד את רובה ה-M16 לראשו. רמי שהחזיק בגרזן החל להכות ברכב והיכה את המתלונן בראשו באמצעות הגרזן. באותו שלב פתח המתלונן את דלתות הרכב. מחמד ואמיר ירו מספר יריות באוויר ואחד מהם אף ירה בגלגלי הרכב. סמוך לאחר הירי שיקר ג'מיל למתלונן ואמר לו כי ירו בו ובהמשך לקחו העוררים את הכסף, נסעו לכפר עקב, חילקו את השלל והחליטו להעביר חלק מן הכסף לאדם נוסף - דיאא עיאש.

באישום השני שבכתב האישום, מוסיפה המדינה וטענת כי בין התאריכים 28.9.2015 - 22.10.2015 נחקרו העוררים במשטרת ישראל וכי בתקופה זו, בהזדמנויות שונות, תיאמו העוררים גרסאות וקשרו קשר למסור גרסאות סותרות על מנת לשבש הליכי משפט.

בימים שלאחר האירוע עצרה המשטרה הפלסטינית את העוררים יחד עם ג'מיל ורמי וחקרה את כולם. ג'מיל ורמי הודו באשמה, השיבו את הכסף שנשדד ומרצים את עונשם ברשות הפלסטינית ואילו העוררים הוסגרו למשטרת ישראל ביום 28.9.2015 ועומדים לדין בבית המשפט המחוזי בירושלים.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום ביקשה המדינה לעצור את העוררים עד תום ההליכים נגדם. בית המשפט קמא קיבל את הבקשה וקבע כי ישנן בנמצא ראיות לכאורה להוכחת אשמתם של העוררים במיוחס להם וכי המחלוקת נסובה בעיקרה על קבילות ההודעות שגבתה המשטרה הפלסטינית מן העוררים - שם הודו במעשים המיוחסים להם - וכן על קבילות הראיות שנתפסו על ידה. בית המשפט דחה את טענת העוררים לפיה בית משפט ישראלי אינו רשאי לעשות שימוש בראיות שנתפסו ברשות הפלסטינית וקבע כי בשלב זה ולצורך הליך המעצר ניתן להסתמך על ראיות אלה כראיות קבילות. עוד קבע בית המשפט כי בהתאם להלכה הפסוקה, ההליך העיקרי הוא המקום לדון בטענת העוררים בדבר חוקיות מעצרו על ידי הרשות הפלסטינית ובדבר חוקיות החיפוש שביצעה המשטרה שם, והוסיף ודחה את טענתם כי האלימות שנקטה לכאורה כלפיהם המשטרה הפלסטינית פוגמת בקבילות הודאותיהם לצורך הליך המעצר. עוד ציין בית המשפט המחוזי כי מכל מקום טענה זו לא נתמכה בראיה כלשהי ומנגד הוצגו ראיות לכאורה לפיהן העוררים בדו את הדברים על-מנת לחזור בהם מהודאתם. בית המשפט הוסיף וציין בהקשר זה כי הגרסאות המפורטות שמסרו העוררים במשטרה הפלסטינית תואמות לכאורה את גרסאותיהם של רמי וג'מיל כמו גם את גרסת המתלונן ואת הראיות שנתפסו, וכי המקום המתאים לדון בסוגיית משקלן של הודאות המשיבים כמו גם הודעתם של ג'מיל ורמי במשטרת ישראל במסגרתה הכחישו את מערבותם של העוררים בפרשה, הינו במסגרת ההליך העיקרי בו צפויים השניים להעיד.

4. בית המשפט המחוזי קבע עוד כי אף שהראיה המרכזית נגד העוררים היא הודאתם במשטרה הפלסטינית, ישנן ראיות לכאוריות נוספות הקושרות אותם למעשים המיוחסים להם והמבססות תשתית ראייתית לכאורית מספקת לצורך מעצרו עד תום ההליכים. בהקשר זה ציין בית המשפט את העובדה כי נתפסו ברשותם חלק מהכספים שנשדדו כשהם ארוזים עדיין בנייר עם לוגו הבנק וכן נתפסו ברשותם כלי הנשק וכלי הרכב אשר באמצעותם לכאורה בוצע השוד. בית המשפט הוסיף והפנה לכך שאיכון מכשירי הטלפון של העוררים מלמד לכאורה כי תנועתם במהלך אותו היום הייתה במסלול השוד וכן כי הם הוקלטו במהלך החקירה במשטרת ישראל ובשיחותיהם קשרו עצמם, לכאורה, לשוד ופעלו לשיבוש מהלכי משפט. עוד קבע בית המשפט כי טענות האליבי של העוררים לא נתמכו בראיה כלשהי ורובן אף נסתרו, לכאורה, ודחה את טענתם כי אמא של שניים מהם ורעייתו של אחד מהם אינן יכולות להעיד נגדם בצינו כי סעיפים (15) ו-(3) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: פקודת הראיות) מורים כי הסייגים לעדות בת זוג והורה לא חלים לגבי אישום ב"חבלת גוף או אלימות או איום" או בנוגע לשיבוש מהלכי משפט. בית המשפט הוסיף וקבע כי מתקיימת בענייננו עילת מעצר של מסוכנות סטטוטורית והוסיף כי בעניינם של כל העוררים עולה חשש ממשי להשפעה על עדים ותיאום גרסאות המקום כשלעצמו עילת מעצר. בענייננו, כך נקבע, אף קיים חשש מובנה להימלטות העוררים מן הדין נוכח מגוריהם בכפר עקב אליו מורשים להיכנס כוחות צה"ל בלבד. בית המשפט אף דחה את הבקשה לשלוח את העוררים לקבלת תסקיר מעצר בצינו כי לא ניתן לאיין את מסוכנותם באמצעות חלופת מעצר והורה על מעצרו של העוררים עד תום ההליכים נגדם.

מכאן הערר שבפניי.

טענות העוררים

5. העוררים טוענים כי שגה בית המשפט קמא בקבעו כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירות המיוחסות להם שכן לשיטתם לא ניתן להסתמך על הראיות שנתפסו על ידי רשות זרה כראיות קבילות בבית משפט ישראלי. העוררים מפנים בהקשר זה לסעיף 2(א) לחוק לתיקון ולהארכת תוקפן של תקנות שעת חירום (יהודה והשומרון - שיפוט בעבירות ועזרה משפטית), תשס"ז-2007 (להלן: חוק העזרה המשפטית) הקובע כי בית משפט בישראל מוסמך לדון אדם ישראלי על מעשהו שאירע בשטחי המועצה הפלשתינית "לפי הדין החל בישראל" ומוסיפים וטוענים כי פקודת

הראיות אינה חלה על אמרותיהם בפני רשות זרה או על ראיות אחרות שנאספו על ידי אותה הרשות. לחלופין נטען כי מעצר העוררים ברשות הפלסטינית היה בניגוד לדין ולהסכמים בין הרשות הפלסטינית וישראל וכי הם עברו התעללות במהלך מעצרו ונמנעה מהם הזכות להיוועץ בעורך-דין ועל-כן יש לפסול את הודעותיהם שם וכן את הראיות שנתפסו על-ידי המשטרה הפלסטינית. העוררים מוסיפים וטוענים כי עומדת להם טענת הגנה מן הצדק בשל כך שתלונותיהם במשטרה נגד גורמים ברשות הפלסטינית לא נבדקו והם שבים וטוענים כי לגבי אמם של העוררים 2 ו-3 ובת זוגו של העורר 2 קיים סייג לעדות. עוד נטען כי יש הסברים לאיכוני הטלפונים שלהם מאותו היום, כי לעוררים גרסת האליבי הנתמכת בעדויותיהם וכי אין למצוא בהאזנות הסתר את שהמדינה מבקשת למצוא בהם. נוכח האמור לעיל סבורים העוררים כי אין די ראיות לכאורה להוכחת אשמתם ויש לשחררם ממעצר.

6. המדינה מצידה סומכת ידיה על החלטתו של בית המשפט המחוזי וטוענת כי אין מניעה להגיש את ההודעות שנגבו מהעוררים על-ידי המשטרה הפלסטינית וכי אלו ייבחנו על-ידי בית המשפט בהתאם למבחנים שנקבעו בפקודת הראיות. המדינה מוסיפה ומציינת בהקשר זה כי בכוונתה להביא לעדות את השוטרים הפלסטינים שגבו את ההודעות. עוד טוענת המדינה כי דין טענות העוררים לעניין אופן גביית ההודעות להתברר במסגרת ההליך העיקרי, ומכל מקום אין בטענות אלו ממש וגרסה זו "נולדה" רק לכשנעצרו לחקירה בישראל. טענת האליבי של העוררים, כך מוסיפה המדינה וטוענת, נסתרה לכאורה בעדויות קרובי משפחתם ולגישתה יש ראיות לכאורה די והותר הקושרות את העוררים לאירועים נושא כתב האישום ובהן, בין היתר, העובדה כי השוד בוצע תוך שימוש בטנדר ובבורה - כלי רכב המשמשים את העוררים.

דיון והכרעה

7. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ועיינתי בחומר הראיות שבתיק הגעתי למסקנה כי דין הערר להידחות.

הראיות לכאורה שהציגה המדינה נגד העוררים מתבססות בראש ובראשונה על הודעותיהם בפני שוטרי הרשות הפלסטינית בהן הודו בביצוע המעשים המיוחסים להם בכתב-האישום, וכן על הודעותיהם של רמי וג'מיל שהודו אף הם בביצוע המעשים והפלילו את העוררים. כך למשל, בחקירתו של אמיר מיום 17.9.2015 (יומיים לאחר השוד) בידי מלאזם אמיר צבאח ממשטרת רמאללה (עד תביעה מספר 36), מסר אמיר את הדברים הבאים (שתורגמו על-ידי רס"ר מורד מחמוד):

"... עמדנו ליד הבנק וזה היה סמוך לשעה 13:30 בערך ראינו שני אנשים יוצאים מהבנק וכל אחד מחזיק קרטון ושמו אותם במושב האחורי אחרי זה הג'יפ [רכב המתלונן-א.ח.] נסע הנענו את הבורה ונסענו לפניו והניסן [הטנדר-א.ח.] נסע אחריו וכאשר הג'יפ הגיע לצומת המחצבות ברכב הבורה חסמנו את הג'יפ הוא נכנס בנו לצוין בשלב זה היה רעולי פנים ירדנו מהרכבים אני הייתי עם נשק מסוג M16 וכיוונתי את הנשק לכיוון נהג הג'יפ ורמי חליפה היה עם גרזן הרים אותה אני יריתי לכיוון גלגלי הג'יפ הקדמיים והאחוריים אז ראיתי את רמי עם הגרזן נותן מכה לנהג אז אחי [אבו רמוז-א.ח.] פתח את דלת הג'יפ לקח קרטון אחד ושם אותו ושם אותו ברכב הניסן ... מחמד אבו רמוז אחי ורמי חליפה לקחו את הקרטונים המלאים בכסף ולקחו ברגל לכיוון הבית שלנו בכפר עקב ..."

דברים דומים מסר אבו רמוז בחקירתו מאותו יום לחוקר מלאזם אול פאדי מראיטה ממשטרת רמאללה (עד

תביעה מספר 37) שלאחר שתיאר את השוד הוסיף וסיפר כי:

... אני ורמי לקחנו 2 הקופסאות והלכנו ברגל עד כפר עקב לבית שלי ישבנו בסלון האורחים אצלי בבית והתחלנו לחלק את הכסף. חלקי היה 400 אלף ש"ח ושלוש חבילות (דולר ארה"ב) אני לא יודע סכום זה היה החלק שלי ושל אחי אמיר..."

חקירתו של עלאא' מאותו יום על-ידי החוקר מלאזם אול פאדי מראיטה כוללת פירוט דומה של האירועים ואף הוא תיאר את חלוקת השלל באופן התואם לכאורה את תיאורם של יתר העוררים:

"... אחרי זה ירד מחמד אבו רמוז פתח את דלת ה- Kia [רכב המתלונן-א.ח.ח.] ולקח קרטון אחד ושם אותו ברכב הניסן ורמי לקח את הקרטון השני ושם אותה בבורה ונסענו לכפר עקב לבית של מחמד מאהר אבו רמוז וכולנו ישבנו אצלו בבית הכוונה לאנשים שהשתתפו בשוד והתחלנו לחלק את הכסף שהיה בקרטונים. חלקי יצא 360,000 ש"ח + 30 אלף דולר אמריקאי. אחרי זה את כל חלקי שמתי בתוך תיק ולקחתי אותם לבית של אחי בכפר עקב. בשלב זה הגיעו לבית שלי השב"כ הפלסטיני ועצרו אותי ואחרי חמש שעות בערך יחד עם השב"כ הפלסטיני נסענו לבית של אחי מחמד בכפר עקב ונתתי להם את כל הכסף שקיבלתי".

תיאור דומה לדברים שהובאו לעיל ניתן על-ידי מחמד בחקירתו מאותו יום על-ידי רקיב מחמד מנצור מהמשטרה הפלסטינית ברמאללה.

8. הנה כי כן, בפנינו הודאות מפורטות לכאורה של ארבעת העוררים בביצוע המעשים המיוחסים להם. לכך יש להוסיף כי ג'מיל ורמי נחקרו אף הם בידי המשטרה הפלסטינית, הודו בביצוע המעשים המתוארים בכתב האישום והפלילו לכאורה את העוררים. המתלונן מצידו מסר אף הוא תיאור דומה של אירועי אותו היום, כולל מיקומי המכוניות שהיו מעורבות וסדר האירועים, בהודעתו מיום האירוע (15.9.2015). לבד מהודאותיהם של העוררים והודעותיהם של ג'מיל ורמי, נמסר על-ידי המשטרה הפלסטינית כי אבו רמוז ואחיו אמיר השיבו לידיה את חלקם לכאורה בכספי השוד (680,000 ש"ח ו-30,000 דולר) ומדו"ח פעולה של קציני המשטרה הפלסטינית עוואד ונאג'י עולה כי ביום 16.9.2015 נתפס בביתו של מחמד בכפר עקב תיק שחור קטן ובתוכו 330,000 ש"ח ו-35,000 דולר ובביתו של עלאא' נתפס מתחת לאחד הכסאות בחדר האורחים תיק גב ירוק ובתוכו 350,000 ש"ח ו-30,000 דולר. כמו כן, נתפס רכב בורה השייך לעלאא' ללא לוחיות רישוי בחניון בכפר עקב וכן M16 קצר, אקדח, 3 כפפות ו-3 מסכות השייכים לעלאא' בביתו של פח'רי אבו אלרוב באזור כפר עקב. ביום 19.9.2015 אף תפס קצין המשטרה הפלסטינית זועבי בביתו של עלאא' תיק כחול-ירוק ובתוכו 682,000 ש"ח ו-30,000 דולר.

אל התשתית הראייתית הלכאורית הזו אשר נגבתה ונאספה על ידי הרשות הפלסטינית והמסבכת את העוררים עד צוואר בעבירות המיוחסות להם, מתווספות אמרות של העוררים בהאזנות הסתר שבוצעו במהלך חקירתם במשטרה בישראל, אותן פירט בית המשפט המחוזי בהחלטתו, ובהן אמירתו של אבו רמוז לעלאא' "אני מרגיש שנפלנו וזהו" (עמ' 1 לתמלול תעתיק 1020/15) ואמירתו של אבו רמוז לאמיר "כל הפחד שלי המצלמות" (עמוד 1 לתמלול תעתיק 1031/15). כמו כן, המדינה הציגה מחקרי תקשורת של ארבעת הטלפונים של העוררים המלמדים לכאורה כי תנועתם במהלך יום האירוע עולה בקנה אחד עם מסלול השוד וכן תמונות של מחמד ועלאא' משוחחים ליד הבורה והטנדר, כאשר הטנדר ללא לוחיות רישוי. ולבסוף, הוצגו אמירות שונות של העוררים במהלך חקירתם המבססות לכאורה עבירה

עמוד 5

של שיבוש הליכי משפט.

9. ככל שמדובר בראיות לכאורה שנגבו ונאספו על ידי המשטרה הפלסטינית, בפנינו הודייה מפורטת לכאורה של העוררים בביצוע העבירות המיוחסות להם וכן שלל ראיות נוספות לכאורה התומכות בהודייה זו ובהן, בין היתר, העדויות של רמי, ג'מיל והמתלונן וכן הכסף שנתפס לכאורה ברשות העוררים.
- אלא שהעוררים משליכים את יהבם בהקשר זה על הטענה כי לא ניתן לעשות שימוש בהודעות וראיות שנתפסו על-ידי המשטרה הפלסטינית, בהיותה גוף חקירה זר. כמו כן מעלים העוררים טענות פרטניות נוספות לעניין קבילות הודעותיהם בפני המשטרה הפלסטינית והראיות שנתפסו על-ידה. טענות אלה נוגעות בעיקרן לשימוש באמצעים לא כשרים לצורך גביית הודאותיהם, לחוקיות החיפוש שבוצע בבתייהם וכן לעצם תפיסתם והשמתם במעצר אצל הרשות.
10. כפי שנפסק לא אחת, ככלל המקום המתאים לבירור שאלת קבילותן של ראיות הוא ההליך העיקרי ולא הליך המעצר (ראו למשל, בש"פ 5966/15 אבו סאלח נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (6.10.2015)). כלל זה יפה גם לענייננו, כפי שכבר פסק בית משפט זה בעניין דומה בבש"פ 2602/09 חאמד נ' מדינת ישראל, פסקאות ח'ט' (2.4.2009), בצינו כי אין מקום לפסול על הסף בשלב במעצר את השימוש בראיות אך בשל כך שהועברו על-ידי הרשות הפלסטינית, וכי טענות דומות לעניין קבילותן שהועלו שם דינן להתברר בהליך העיקרי.
- הוא הדין ביחס לטענות הפרטניות שהעלו העוררים בדבר האלימות שהופעלה כלפיהם מצד חוקרי המשטרה הפלסטינית. המדינה הצהירה כי בכוונתה להביא לעדות את השוטרים הפלסטיניים שגבו את הודעותיהם של העוררים ברשות וכן את רמי וג'מיל המרצים את עונשם ברשות לאחר שהורשעו שם בגין אותו אירוע. סוגיית הקבילות תיבחן, אפוא, גם בהיבט זה בהליך העיקרי ועל פי הדין הנוהג בישראל. אף שכאמור סוגיית הקבילות בכל הנוגע לשימוש באמצעים פסולים לגביית הודאות דינה להתברר בהליך העיקרי, כאמור, לא למותר לציין כבר עתה כי בראיות לכאורה שהוצגו בשלב זה מצוי מזכרו של רס"ל וסים דגאשה ממנו עולה כי שמע לכאורה את באת-כוחם של העוררים מספרת לאדם אחר ברחבת בית משפט השלום בירושלים "אני אמרתי להם שיגידו שהם לא עשו כלום ושיכחישו את החשדות שלהם, ושיגידו במשטרה הישראלית שהמשטרה הפלסטינית הרביצו להם והיכו אותם קשות, ובגלל האלימות הקשה הם הודו וחתמו על העדויות, ושהם פחדו והודו" (ראו מזכרו של רס"ל דגאשה מיום 1.10.2015). דברים אלה מדברים לכאורה בעד עצמם ונושאים אף הם משקל בהקשר זה.
11. טענות העוררים לגבי עצם חוקיות מעצרים נסמכות על הוראות הסכם הביניים בדבר הגדה המערבית ורצועת עזה (להלן: הסכם הביניים), האוסרות על מעצר ישראלים בידי הרשות הפלסטינית. אך לעניין זה כבר נפסק כי "הסכמים אלה, בהיותם הסכמים במישור הבינלאומי, אינם בגדר דין פנימי. הם עשויים להקנות זכויות לשני הצדדים להסכם, אך אין הם כשלעצמם מקנים זכויות לאדם זה או אחר כנגד צד להסכם" (בג"ץ 2829/96 סמהדנא נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (19.5.1996)). כמו כן יש לדחות את טענת העוררים לגבי האפשרות להעדת אמם של העוררים 2 ו-3 ובת זוגו של העורר 2, הנסמכת על הסייג הקבוע בסעיף 5(1) לפקודת הראיות. טענה זו אין בה ממש נוכח העבירות המיוחסות לעוררים אלה, ועמד על כך בית המשפט קמא. אשר לטענת האליבי שהציגו העוררים, לא שוכנעתי כי טענת האליבי מכרסמת בראיות לכאורה המבססות כאמור את מעורבותם של העוררים בעבירות המיוחסות להם ומקובלים עליי גם בהקשר זה נימוקיו של בית המשפט המחוזי בהחלטתו.

11. סוף דבר - עוצמתן הרבה של הראיות לכאורה שהוצגו בענייננו, המסוכנות הרבה הנשקפת מן העוררים עליה אף לא חלקו במסגרת הערר דנן, עברם הפלילי של מחמד ועלאא' וכן החשש משיבוש מהלכי משפט, כל אלה מוליכים אל המסקנה כי דינם של העוררים להיעצר עד תום ההליכים נגדם.

אשר על כן, הערר נדחה.

ניתנה היום, י"ב בכסלו התשע"ו (24.11.2015).

ש ו פ ט ת
